

Paszternák Éva

Létem a tűz

Létem a tűz, a csend
gyertya éghet így.
Kanóc, ha sercen
jelzi, hogy vagyok,
szobád sötétjében
sarokban felejtve
üres asztallapok
alatt, porosan, de égve
fényezem utadat...

Néha padláson tűrök
sarokban állást,
ott felejtesz...
pókoknak fénylek,
vén denevérek
miattam máshol keresnek szállást.
Gyűlölnek fényemért –
lángom meg remeg jöttödért
annyira várlak...

Viaszos könnyeim gurulnak,
még melegek.
Hűvös sóhajodtól
megdermedek,
csendesesen égek,
olvadni újakat
míg kezvedbe nem veszel,
s elfújod lángomat.